

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Symeone monacho, qui propter Christum se morionem esse simulauit.
Caput XXXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

in eum impetum facerent, occidereque in animo haberent, quoniam poena ex legibus constituta eos multavit, in crucem actus est, hocque supplicio pro recta conscientia & legum observatione affectus. Inde factum est, ut qui alterius erant factionis, cum à domicilijs suis fugissent, & à nemine usquam exciperentur hospitio, sed velut scelera ubique exagitarentur, tendere insidias viatoribus, complere, caedes facere coeperunt, usque eo uti omnia loca nece immatura, direptione, & reliquis id genus maleficijs redundarent. Interdum animo in contrariam sententiam mutato, eius generis homines interfecit, legumque permisit potestati etiam eos, quos antè passus fuisset more Barbarorum in ciuitatibus impia scelera consciscere. Sed ad ista sigillatim persequenda, mihi nec tempus suppetit, nec facultas dicendi. Atque ea, quæ diximus, satis esse poterunt ad coniecturam de reliquis eius facinoribus faciendam.

De Barsanuphio monacho Cap. XXXII.

Vixere per idem tempus viri plane diuini, qui multis in locis magna edebant miracula, & quorum gloria ubique peruagata fuit. Ex quorum numero erat Barsanuphius, genere Aegyptius. Ille vixit in monasterio prope urbem Gazam, & in carne vitam carni aduersariam dedit, adeo ut multa memorabilia ederet miracula. Creditur porro eum in aedícula quadam conclusum ætatem egisse, atque à tempore, quo in eam ingressus est, ad spatium quin quaginta annorum & amplius neq; à quoquam visum esse, neque quicquam alimenti vel aliarum rerum in terra cepisse. Quibus rebus cum Eustochius episcopus Hierosolymorum, minime fidem adhiberet, cumque aedículam, in qua vir ille diuinitus conclusus fuit, perfodere constituisset, parum aberat, quin ignis ex ea erumpens omnes, qui cum eo illuc venerant, combulsisset.

*De Symeone monacho, qui propter Christum semorionem esse simulauit.
Caput XXXIII.*

Fuit Eme-

FVit Emesæ vir quidam nomine Symeones: qui omni inanis gloriæ cupiditate abiecta, quanquam sapientia cuiusque generis, & diuina gratia refertus fuit, tamen his, qui eum minime ignorabant, delirare visus est. Iste maxima ex parte remotus ab aliorum conspectu, vitâ trās-egit, nec cuiquam omnino concessit potestatem cognoscē di, quando, aut quo modo Deum precaretur, neque quo tempore solus apud se vel abstineret cibarijs, vel eadem capesseret. Interdum verò cum in publica platea, aut in foro versaretur, visus est à pristina viuendi consuetudine deflexisse, imò verò etiam nihil omnino vel prudentiæ habere, vel ingenij: quinetiam tabernam aliquando ingressus, esculentis, cum esuriret, & cibus quibuslibet vesceretur. Quod si quispiam inflexo capite eum salutabat, ira accensus, è loco celeriter excessit, veritus ne sua virtus à vulgo deprehenderetur. Atque ad hunc modum Symeones, dum esset in foro, se gerere consuevit. Erant tamen nonnulli, quibus sine vlla simulatione se familiarem reddidit. Ex quorum numero vnus forte habuit ancillam, quæ stuprata à quodam & grauida facta, cum ab hero heraq; aperte dicere cogeretur, quis hoc fecisset facinus, respondet Symeonem clam cum ea concubuisse: & ab eo concepisse, velleque non iurare modò rem planè ita se habere, verùm etiam si opus esset, perspicue probare. Quod cum Symeones accepisset, ita esse assensus est, seque carnem gestare, rem sane quàm lubricam. Vbi verò facinus in omnium ore esse ccepit, & Symeones propterea non exiguā, vt videbatur, subierat notam infamiæ, se tum ab hominum oculis subduxit, tum erubescere simulauit. Postquam igitur dies pariendi aduentauit, eaque de more in lecto sedit, labor pariendi tam asperum, tam ingentem, tam denique intolerabilem dolorem ciebat, vt hominem illam in extremum vitæ periculum deduceret: & tamen partus minime processit. Itaque cum Symeonem, qui eò dedita opera venit, orarent, vt preces pro illa ad Deum funderet, dixit palam mulierem non prius parituram, quàm verè fateretur, quis infantem, quem gestat in vtero, procreasset. Quod cum fecisset, & verum ostendisset infantis patrem, extemplo infans velut veritate obstetricis munus exequente, ex vtero

EVAGR. HISTORIAE

exiit. Idem Symeones à quibusdam visus est aliquando in domum meretricis intrare: qui ostio occluso, solus cum sola diu commoratus est. Deinde ostio reserato, abiit: atque vndique circūspiciens, ecquīs eum videret, auxit magnopere suspicionem, adeò vt qui illum vidissent, meretricem ad se accerferent, ab eaque sciscitarentur, quid sibi vellet Symeonis ad eam introitus, tantique temporis mora, Iurat illa se inopia rerum necessariorum, triduò ante illum diem nihil gustasse præter aquam solam: Symeonem autem opsonia, & cibos, & vasculum quoddam vini ad ipsam secum apportasse, & occluso ostio apposuisse mensam, iussisse, vt cœnaret, seque illis saturaret epulis, quippe quæ abstinentia à cibo satis pressa afflictataque fuisset. Quæ cum illis narrasset, reliquias cibariorum, quæ attulerat Symeones, profert. Porro autem idem ipse Symeones, cum terræmotus, qui Phœniciam maritimam conquassavit, appropinquaret (quo quidem tempore Berytus, Biblum, & Tripolis grauisimas patiebantur ruinas) flagello manu sublato, columnarum, quæ erant in foro, complures cædebat, sic viceratus: consistite firmè, breui nanque estis salaturi. Itaque quoniam nihil ab eo temerè fieri solebat, illi, qui huic rei gestæ intererant, accurate animo notarunt, quas columnas sine verberibus præterisset: quæ certè non multò post terræ motus violentia concussæ corruerunt. Multæ aliæ res ab eo præterea gestæ fuere, quæ opere separato egeret videntur.

*De Thoma monacho, qui eodem modo fati-
ritatem fingebat.*

Caput XXXIIII.

PER id temporis Thomas quoque vitam austeram in Cœlesyria coluit, qui Antiochiâ profectus est, vt subdiuum, quod inde quotannis monasterio suo suppeditari solebat, acciperet. Ab ea quidem Ecclesia presbyter fuerat ordinatus. Hunc Anastasius, qui illam procurabat Ecclesiam, quoniam non rarò multum ei facebat molestiæ, in maxilla cædit. Quam rem illis, qui aderant, agrè ferentibus, dixit neque se ab Anastasio postea accepturum, neque Anastasium daturum. Quæ vtraque ita acciderunt. Nam
Anasta-